

Kontakt: Pavel Jarčevský jarcoun@centrum.cz, tel.: 604 525 878

Roštejn se Spolektivem a bouřkou

10.08.2014

27. červenec na hradě Roštejně považuji ve své skromné zvukařské kariéře za jakousi maturitu. Naším hostem byla totiž českobudějovická skupina SPOLEKTIV, o níž je známo, že má jedno z nejsložitějších zvučení. V současné době hraje v pětičlenném složení. Tři zpěvy, dvě až tři kytary, několik dechových nástrojů na střídačku přes syntetizéry, bubínky různých velikostí, basa. Všechno nesmírně kvalitní!! Základní potřebu odhaduji na minimálně 10 vstupů. Naše vybavení má k dispozici pouhé čtyři mikrofoni a dva stereo vstupy. Přesto jsme se spolu s kapelníkem Spolektivu Jardou Hnízdilem rozhodli, že to riskneme. Přesvědčení, že to „dáme“, ve mně posilovala totiž vědomost, že máme co činit se samými zkušenými a navíc nadšenými muzikanty. A je to pravda pravdoucí, roštejnský koncert Spolektivu a Jentaktaku to i přes svoji hektickou atmosféru dokonale potvrdil.

Na hrad Roštejn jsem přijel s hodně velkým předstihem, možná téměř tři a půl hodiny před začátkem koncertu. Měl jsem opravdu obavy, jak to všechno zvládnou. Rozestavěl jsem zvukový systém po travnatém a písčitém nádvoří hradu tak, aby nástroje nebyly na sluníčku a nerozladily se. V domluveném čase se začali trousit muzikanti. Ve spolupráci s hudebníky ze Spolektivu jsme pospojovali, co se dalo a jak se dalo. Ke slovu přišlo všechno, od mixpultu přes komba, prostorový mikrofoni až po kombinované připojení přímo do aktivních reproboxů. Sami jsme se divili, že to vůbec hraje. Skupinu Spolektiv znám už od počátku devadesátých let, takže mám poměrně ucelenou představu, jaký charakter zvuku má mít jejich produkce. Nastavil jsem parametry podle svých představ a pak jsme začali v rámci možností plnit přání jednotlivých hudebníků. Než jsme všechno jakž takž vyladili, uplynula hodina. Koncert mohl začít. Pro mne největším oříškem bylo vyvážení zvuku jednotlivých nástrojů s možností zvýraznění jejich sólových pasáží. Hlavně dechy střídané s flétnami mi dělaly velké starosti, což jsem (snad se na mne zvukařský pánbůh nezlobí) nakonec vyřešil přímým připojením z komba do reproboxů. Ve výsledku to byla hrozná lepenice, ale jakž takž to hrálo. Obdivuji trpělivost a toleranci členů kapely. Koncert se podle mého vnímání velice podařil, důkazem byl i evidentní zájem diváků, kteří se zastavili a nelitovali času. Bylo co obdivovat. Projev kapely je i přes dvacetiletou hrací pauzu neuvěřitelně přesný, texty, melodie, aranže i souhra nástrojů se zpěvy do detailu promyšlené a vše bezchybně technicky zvládnuté. Každý takt má svou duši, svůj nápad, svoji originalitu. Je to ten starý dobrý Spolektiv, který dodnes pamatuj a o kterém ještě uslyšíme. Klidně se vsadím! Poslední skladba byla odměněna silným potleskem, který si nekompromisně vyžádal přídavek. Jenže před ním měl koncert skončit. Přídavkovou skladbu totiž přerušila vydatná průtrž mračen. Byl jsem na dešť připraven a Ondra s Nelou už také věděli, co mají dělat. Rychle jsme přikryli veškerou techniku a ohrožené elektrické spoje a vypnuli svůj hlavní přívod proudu. Letní prosluněná prázdninová pohoda rázem proměnila v úprk a nádvoří se vyprázdnilo. Řada lidí totiž nasedla do aut a odjela. Pršelo asi 30 minut. Pak se dešť pomalu uklidnil. Přišel čas našeho vystoupení :-)

Tato část odpoledne spolu se včerejším ozvučováním deštěnských slavností mne pak utvrdila v názoru, který mi později přesně formuloval Kuba Šimáně. V muzice nelze sloužit dvěma pánům. Příště se budu podobným situacím vyhýbat. K vlastnímu koncertu totiž potřebuji dokonalé

soustředění, čas, pohodu, teplo, čistotu rukou i mozku, řádné vyzkoušení vlastního zvukového systému v konkrétních podmínkách. To všechno jsem nestihl a na muzice se to samozřejmě muselo projevit. Nejdřív bylo nutné vysušit některé zvlhlé elektrické kontakty a přetahat mokré kabely, zašpiněné od prudkého deště, který dopadal na igelitovou ochranu, na trávu, nebo dokonce do písku. To vám důkladně rozmočí kůži na prstech a nakonec jste rádi, když se podaří aspoň smýt z nich nejhorsí špínu. A to je situace, kdy máte nerozehrání vzít do ruky kytaru a začít hrát pro lidi. Měl jsem chvíli pocit, že jsem úplně všechnu energii vložil do ozvučení našich hostů a na vlastní produkci už mi nezbyla žádná. Prsty neklouzaly po strunách, ale zůstávaly na nich vlivem jiného tření "viset". Kupil jsem jednu chybu na druhou, hlavně v kytarových pasážích, ale jak jsem se víc soustředil na zvládnutí kytary, objevily se chyby i v textech. Je také známo, že moje nervozita se okamžitě přesune na Nelu a Ondru, protože ode mne nedostanou přesný základ. Naše písničky mají naštěstí jakousi vnitřní sílu, což trpěliví diváci za chvíli poznali. Po čase i mně trochu uschly rozmočené svráštělé prsty, na chvíli vykouklo sluníčko, my jsme se uklidnili a dohráli koncert už v relativním klidu. Ale nic příjemného to opravdu nebylo. Pro mne z toho plyne důrazné poučení, že při přijímání zvukařských povinností musím být v budoucnosti hodně opatrný.

Moc děkuju hudebníkům ze Spolektivu za trpělivost, toleranci, pochopení a vzornou spolupráci, díky níž se nám podařilo dosáhnout silné působivosti zejména jejich koncertu. Ten rozhodně stál za to, což vlastně bylo naším záměrem. Děkuju i Nele a Ondrovi a vysoce si cením vstřícnosti diváků.

Odpoledne to bylo napínavé a i přes těžkosti přínosné, svým způsobem pohodové a v mnohých směrech poučné. Pro mne ohromný zážitek, za který jsem muzice i lidem vděčný!!!

Pavel